

TURISTICKÝ KROUŽEK NA ČTVRTÉM VÝLETĚ 29. – 31. KVĚTNA 2026

V pátek 29. května vyrazil turistický kroužek na poslední výpravu v tomto školním roce. Tentokrát jsme se odhodlali k víkendovému pobytu. V pátek po škole jsme se sešli na autobusovém nádraží a odjeli do Osvětiman. Ze zastávky jsme šli asi 3 km pěšky na chatu, kde jsem měli zázemí. Cestou vedla po louce, kde byla tráva vyšší než někteří naši nejmladší členové. Nikdo se neztratil a nikoho, ani přes velké obavy, nesežrala klíšťata nebo mravenci. Na chatě jsme si domluvili pravidla, vybalili spacáky, povečeřeli a sešli se u ohně. Zazpívali jsme si, popovídali a pak už šli spát. Někteří usnuli hodně pozdě, jak už bývá zvykem vždy první noc v novém prostředí.

Ráno někteří vstávali velice brzo, jak už bývá zvykem po první noci v novém prostředí. Ostatní jsme museli vzbudit, abychom vyrazili v rozumném čase, protože nás čekal dlouhý výlet. Od rána nebylo jasné, jestli se chystá dešť nebo slunečná obloha, takže jsme zkontrolovali, jestli mají všichni pláštěnky a vyrazili jsme na cestu. Po několika minutách začalo pršet, ale to nás neodradilo. Po krátké chvilce jsme se zastavili u první studánky a pak pokračovali dál po staré poutní cestě, která mířila na Klimentek. Na pamětní desce na místě zvaném U bolavého dubu jsme luštili nápis v latině a hlaholici a povídali si o tom, kdo to byl Cyril a Metoděj a s čím si je můžeme spojovat.

naše kroky stočily směrem na hrad Cimburk.

Děšť průběžně ustával a zase přicházel, my jsme střídavě putovali a odpočívali, až jsme došli na Kazatelnu. Je to krásné místo s vytesanými schody ve skále, odkud tušíme rozhled daleko do kraje. Pamětníci tento rozhled zažili, když lesní porost byl mladý nebo naopak vykácený. V současné době je kolem Kazatelny vzrostlý les. I přesto, nebo možná právě proto, je Kazatelna velmi působivé místo. Z Kazatelny jsme prudkým klesáním došli ke studánce U mísy, kde se

Cimburk je hrad, o který se stará spolek dobrovolníků s názvem Polypeje. Tito lidé se snaží bývalou zříceninu zachovat a zpřístupnit ji bezpečně návštěvníkům. My jsme si hrad prošli a

zakotvili v bufetu na prvním nádvoří. Zrovna přšelo. Sodovka a kafe se nám báječně hodily. Nezbytné nákupy typu kofola, tatranka, pikao nebo čipsy, razítko na pohled nebo na předloktí, rozloučit a zase na cestu.

Vrátili jsme se k rozcestí U mísy a zamířili k pískovcové skále s názvem Kozel. Překvapilo nás, že uprostřed lesů na nás svítila výstražná červenobílá páska se zákazem vstupu a přibližování se ke skále. Potom jsme díky informačním listům pochopili, že je to kvůli kriticky ohroženým sokolům, kteří právě na skále hnízdí a snad už brzo bezpečně vysedí čtyři ptáčata. Nerušili jsme je a v altánku snad potichoučku posvačili. Další rozcestí U křížku nás nasměrovalo na Klimentek.

Klimentek je nejstarší písemně doložené poutní místo na území českých zemí. Dnes zde můžeme najít kapličku a prostor upravený pro občasně bohoslužby pod širým nebem. Součástí je také zvonice s kovovými tyčemi, na které je možné zahrát melodii písně Hospodine, pomiluj ny. Kousek od vrcholu je Gorazdova studánka, u které jsme se občerstvili. Bylo zrovna horko.

Pak už jsme si to namířili zpět na chatu, kolem Klimentského rybníku a trvalo to ještě asi 4 kilometry, než jsme unavení dorazili zpět. Na první večeři jsme měli těstoviny, na druhou večeři špekáček s chlebem a kečupem zabaleným do listu zelí. U ohně jsme si zazpívali a sdíleli zážitky z cesty. Sobotní noc už se usínalo výrazně dříve.

V neděli jsme už jenom posnídali, pouklízeli chatu, sbalili se a vyrazili do Osvětiman na autobus. Cestou jsme ale ještě šli kolem přehrady Březnice a na náměstí u autobusové zastávky jsme si dali zmrzlinu. Výlet to byl parádní a těšíme se na další turistákové výlety.

Eliška Janíková